

allerede for flere Aar siden været temmelig enige i den Erfarung, at den kollegiale Styrelse havde sine store Ulemper, og at man gjorde Regjeringens kraftigere og navnlig hurtigere i sin Virksomhed ved at koncentrere Ansvaret hos en enkelt Person. Dette vilde jo ikke udelukke, at man kunde have et Raad, som man kunde raadspørge i Spørgsmaal af en rent videnskabelig Natur, og jeg er overbevist om, at ligesaavel som den Mand, der var Justitsminister for 5 Aar siden, saavede en sagtyndig Raadgiver i sin umiddelbare Nærhed, saaledes vil ogsaa enhver Justitsminister, som vil give sig af med at reformere Medicinallovgivningen, føle det samme Saavn. Jeg skalde derfor meget ønske, at den høitærede Minister vilde skaffe sig en lægevidenskabelig Chef for Sundhedsdepartementet, inden han tager fat paa denne Sag, thi jeg tror, at dette er en nødvendig Betingelse for en god og gavnlig Reform i Medicinallovgivningen. Det gjorde mig, som sagt, ondt at høre, at den høitærede Minister var saa overbevist om, at Sundhedskollegiet burde bibeholdes. Jeg tror, at et Kollegium af 13 Medlemmer, hvoraf de Fleste ere Læger, nogle Apothekere, og hvoraf Nogle, saavidt jeg erindrer, ere over 80 Aar gamle, just egentlig ikke er en gavnlig Autoritet at have i Spidsen for en meget vigtig Side af Statsstyrelsen. Jeg tror, at en yngre sagtyndig Mand, som var stillet i Ministerens umiddelbare Nærhed, her vilde kunne gjøre en ganske anden Nytte, end Sundhedskollegiet med alle sine gode Kræfter er i Stand til. Ministeren kan ikke i en snæver Bending faae Sundhedskollegiets Raad; han maa absolut i sin Nærhed faave en sagtyndig Mand, og det vil man komme til at faave i Justitsministeriet, saalænge som dette Ministerium skal bestyre Medicinalvæsenet.

Gaffner: Jeg skylder det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Bloug) en Erklæring, og jeg maa ved denne Leilighed fremkomme med en Oplysning, som ikke er til min Fordel, nemlig den, at jeg ikke — hvad jeg vistnok burde have gjort, naar jeg vilde have taget Ordet i denne Sag — har gennemlæst de Forhandlinger, som bleve førte her i Thinget for 5 Aar siden. Jeg troede, at jeg havde den Aargang af Rigsdagstidenden, hvori disse Forhandlinger findes, i min Bolig, men det var ikke Tilfældet, og jeg var forhindret fra at søge den andetsteds. Jeg har saaledes maattet udtale mig fuldkommen efter Sukommelsen, men naar jeg har nævnt den ærede Ordfører for Udvalget og hans Optræden ved denne Leilighed, saa maa jeg indrømme, at det ikke saameget er den ærede Ordførers Optræden, som jeg har hørt for Die ved at omtale den besynderlige Bending, som Sagen fik, som dette, at det, saavidt jeg erindrer, var Mindretallets Forslag, som først kom til Forhandling, hvorved der samtidigt med, at der blev ført et Forsvar for dette, blev ført et meget stærkt

Angreb paa Flertallets Indstilling, som den Gang ikke havde fundet noget Forsvar gennem Ordførers Udtalelse. Da jeg har begjært Ordet for denne forte Bemærkning, maa det tillige være mig tilladt at tilføie, at jeg, efterat der nu er indbragt et Forslag til en motiveret Dagsorden af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Rosengørn-Teilmann), agter at stemme for dette Forslag. Jeg kan, som jeg tidligere udtalte, ikke se nogen praktisk Nytte af at henvise Sagen til et Udvalg, efterat vi have hørt den høitærede Ministers Udtalelser igaar, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for 9de Kreds (Nasmussen) i, at vi ved at sende Sagen til et Udvalg vilde lære Landstingets Mening at kjende og faae en bestemt Udtalelse fra Regjeringen. Den høitærede Justitsministers Stilling til Forslaget kjende vi jo tilstrækkelig fra igaar, og naar Sagen ikke kommer længere end til et Udvalg og ikke kommer til 2den Behandling her i Salen, saa vilde vi jo ikke lære Landstingets Mening om Sagen at kjende. Det ærede Medlem, som jo i saa mange Aar har deltaget i Forhandlingerne her i Salen, vil vistnok være enig med mig i, at det ikke er saa ganske sjældent, at Landstinget er gaaet imod sine Udvalgs Indstillinger. Jeg tror saaledes ikke, at der vindes Noget ved at lade Sagen gaa til et Udvalg, og jeg agter derfor som sagt at stemme for den sidst indbragte Dagsorden.

Rosengørn-Teilmann: Jeg vil blot med HenSyn til den af mig foreslaaede Dagsorden fremhæve, at det, som adskiller mit Dagsorden fra den anden, som er foreslaaet, er to Ting, nemlig for det Første det, at den indeholder en bestemt Opfordring til Regjeringen om at sætte denne Sag i Bevægelse, og dernæst det, at den saa at sige Ord til andet samstemmer med den Dagsorden, som var foreslaaet af Udvalget i det andet Thing. Det forekommer mig, at der paa denne Maade vilde fremkomme en samstemmende Udtalelse fra den samlede Rigsdag, og det er Betydningen deraf. Naar det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Søksen) yttrede, at han hellere havde set, at Ordene „om mulig“ vare udeladte, saa vil jeg dertil sige, at for mit Vedkommende kunde de gjerne have været dette, men de staa i Folkethingets Dagsorden, og jeg betragtede dem ogsaa mere som en Østlighed. Jeg er imidlertid overbevist om, at forsaavidt som den høitærede Justitsminister kunde udtale sig imodkommende overfor denne Dagsorden, saa vilde det have ens Betydning, enten Ordene „om mulig“ staa der, eller de ikke staa der.

Nasmussen: Det var min Mening, at, dersom Sagen kom til et Udvalg, skulde det ogsaa lykkes at faae den til 2den Behandling her i Salen, thi ellers veed jeg naturligvis godt, at den høitærede Minister ikke kan faae Landstingets